

Posicions

La interpretació que es pugui donar a l'esperit que informa aquest comentari, ens plauria que fos d'ampla comprensió. Que s'hi vegés en ell, la posició desinteressada i patriòtica que l'inspira. És la nostra consciència democràtica que ens obliga a formular-lo, i per respecte a ella intentarem expressar-nos amb la major sinceritat possible. És aquesta mateixa consciència democràtica que ens emplaça a declarar el nostre fidel respecte a les posicions ideològiques d'altri, sempre i quant siguin sentides d'una manera indiscutible, circumstàncies que no concorren —al nostre albir— en els fets que ens han impulsat a escriure aquestes notes.

A conseqüència del moviment d'octubre del 1934, s'observa dintre la nostra organització i dintre d'Esquerra Republicana, un ambient de confusió i d'extraordinària, la qual cosa la considerem en principi absolutament natural, sobretot tenint en compte el paper preponderant que exercim en aquells fets.

Ara bé. Si trobem natural el fet en si, no hi trobem tant les conseqüències que en determinats elements ha reportat pel que respecta a la seva posició d'avui.

Es l'ordre genèric que, dintre d'una col·lectivitat o partit polític, sigui elemental tenir en compte en l'actuació política, dintre del marc del mateix, la fidelitat absoluta als principis que la informen. No creiem que hi hagi ningú que ens ho discuteixi.

Es de tota evidència que si algú no se sent interpretat pel programa que dona vida a aquell partit, no hi ingressa o se'n dona de baixa.

I bé; en els principis del partit al qual avui pertanyem, n'hi ha uns —mantes vegades remarcats en aquestes pàgines— que dicten les normes a seguir en la qüestió nacional catalana. Són categòrics. Són una afirmació absoluta del fet diferencial de Catalunya. Es fa imprescindible, per tant, que els que militen a l'Esquerra se sentin nacionalistes.

Característica que el nostre esperit liberal ens obliga a disculpar en aquells elements veterans que, a conseqüència del caire social que prengué el catalanisme polític durant molts anys, els feu confondre aquest sentiment amb la classe que feia veure que el defensava.

Ah! Però no ho dispensem a aquells que amb anterioritat al moviment d'octubre i fins en el propi dia 6, varen pertànyer a les Joventuts d'Esquerra ESTAT CATALA. A aquells elements que fins aquell dia tingueren càrrecs directius dintre de la nostra organització. No hi creiem en la seva posició d'avui. No ho poden ésser de federals. No les poden sentir les conviccions i tàctiques d'una política federal. Ells saben prou bé les diferències, els abims, que existeixen entre els principis nacionalistes i els federals.

Just és que s'acceptin, — el patriotisme ens hi pot obligar, — en determinats moments els avantatges que pugui reportar per a la nostra terra el moviment federal peninsular. Però mai com a principi, sempre com a tàctica. No pot significar de cap manera, l'oblit dels ideals suprems de caràcter nacionalista.

No compremem, doncs, la seva posició. Si són nacionalistes, és impossible que se sentin interpretats. Ens dol, sincerament ho diem, la seva actuació. Amb alguns, hi estem lligats per amistat. Es en nom d'aquesta amistat que els invitem a comparèixer davant del Congrés proper de les Joventuts. Que responguin de la seva actuació. Aquest és el seu deure.

I si democràticament, l'Assemblea sobirana adopta posicions contràries al seu pensament tàctic, ah! aleshores, que facin honor a la seva convicció de demòcrates.

No s'és d'un partit o d'una organització, pels dirigents que fixen la pauta del moment, no, sinó pels principis que li donen vida. No ens cansarem de repetir-ho.

LLIBERT SALESAS

**Contra el feixisme!
Contra l'imperialisme!
Per una unitat d'acció nacional i obrerista!
Per una República Catalana!
Assistiu tots al Congrés de la Joventut
d'E. Estat Català!**

Nacionalisme burgès i nacionalisme proletari

Ha estat a través de la seva actuació de molt temps ençà que hem pogut veure la manca de sentiment nacionalista en les organitzacions eminentment burgeses de la nostra terra. No volem pas referir-nos a aquests burgesos catalans que, oblidant per compler els seus sentiments nacionals, van a engruixir, com a vulgars traïdors a la Pàtria, les organitzacions forasteres tot fent una propaganda interna contra les reivindicacions catalanes. No! d'aquests catalans renegats no val la pena de parlar-ne, car la seva actuació diu molt bé la seva manera d'ésser i no dona lloc a dubtes sobre el que cal esperar d'ells; però hi ha una part de la burgesia catalana que pretèn donar patents de nacionalisme i que malgrat això són tan indignes com els altres. Es d'aquests dels que volen parlar.

La burgesia catalana, eminentment oportunista, ha volgut donar-se a sí mateixa l'exclusivitat del moviment nacionalista, quan la seva actuació ha estat un seguit de traïdories i claudicacions. En els moments àlgids de la seva vida política, s'ha titolat deixeble de les doctrines nacionalistes, quan no ha fet res més que embrutar el nom dels mestres del catalanisme, avantposant el seu materialisme burgès al sentiment nacionalista.

La burgesia catalana, tot sovint parla de patriotisme, mentre paga sous mesquins i condemna al pacte de la fam a obrers patriotes d'ella; col·labora en governs forasters que neguen la nostra raó d'ésser i ens regategen les nostres minses llibertats; ens parla de revolució nacional sense sentir-la,

anant després a Madrid a prestar suport al govern espanyol que ens oprimeix i, per últim, permet que l'opressor dicti lleis que ultratgen els nostres sentiments d'homes i de catalans.

La realitat ens demostra, doncs, que el moviment nacionalista, en mans de la burgesia, és condemnat al fracàs, car els burgesos catalans confonen la Pàtria amb el patrimoni.

Es doncs a nosaltres —obriers catalans— que ens toca portar a terme l'alliberament de Catalunya sota un signe de justícia social. Per a nosaltres la revolució social ha d'anar agermanada amb la revolució nacional, car no pot haver-hi justícia social sense justícia nacional. És per això que la burgesia catalana fa el buit al problema nacional, perquè comprèn que aquest forma una part de la revolució proletària que abatrà per sempre més aquest estat de coses injust i caduc.

Es així, amb un sentit de doble llibertat, —nacional i social,— que la nostra organització camina vers un demà millor on no hi haurà ni opressors ni oprimits, ni explotadors ni explotats i on la Justícia serà per damunt de tot. Solament així, alliberant la col·lectivitat al mateix temps que l'individu serà possible la veritable germanor proletària.

Per arribar a la consecució del nostre ideal sabem que hem de passar per un camí de prova i de sacrifici, però no ens importa si sabem que el triomf solament ha d'ésser nostre. L'estel de la nostra bandera, crida a tots els obrers catalans a engruixir els nostres rengles per tal de formar tots junts l'exèrcit alliberador de Catalunya.

ANTONI CUBERES

On és la imparcialitat?...

Aquest és el títol que encapçala el comentari de «La Humanitat» del dia 18 del mes actual, del qual reproduïm el fragment que segueix:

«Diverses vegades havíem intentat sortir al pas de la pretesa objectivitat amb què el redactor de «La Vanguardia» a Madrid comenta l'actualitat política de la Capital de la República.

En tot moment hauria estat de sobres justificat el nostre comentari, però el to perfidiós i manifestament subjectiu amb què està redactada la nota política que l'esmentat diari publica en la seva edició d'ahir, ens ha decidit a escriure aquestes ratlles. Ignorem si aquesta orientació obeeix a un criteri assenyalat des de les altes esferes del periòdic, o bé si respon al sentir personal del redactor. En un i altre cas, cal posar de relleu la labor obertament reaccionària que s'està desenrotllant des de l'esmentada secció... etc. etc.»

Posem de relleu aquest text de «La Humanitat» per a demostrar que el seu procedir no es ni més ni menys que el del redactor polític de la «La Vanguardia» a Madrid.

Manta vegada hem sortit al pas des de les planes d'aquest periòdic del confusionsme que ha creat «La Humanitat» respecte de la Joventut d'Esquerra ESTAT CATALA.

Tot i essent la Joventut Oficial d'Esquer-

ra Republicana de Catalunya, segons declaració feta pel Directori Provisional, declaració que creiem que fou feta amb la màxima sinceritat que el cas requereix, al poble de Catalunya després dels fets gloriosos d'Octubre, ens havem trobat que en l'esmentat diari pel que es veu s'ha donat la consigna de suprimir el nom d'ESTAT CATALA, nom que internacionalitzà Catalunya per obra i gràcia del venerable i immortal Francesc Macià, i així veiem com en actes oficials, en actes públics i en tots els llocs on ha assistit la Joventut d'ESTAT CATALA, «La Humanitat» ha canviat el nom per Joventuts d'Esquerra Republicana, de la mateixa manera que el redactor de «La Vanguardia» a Madrid tergiversa les notes polítiques pels fins que li són convenients. Es per això que no compremem el perquè aquests senyors es queixen que un redactor d'un diari reaccionari tingui perfídia en tergiversar les coses si els que escriuen en un diari demòcrata (?) pel que respecta a la nostra Organització, ho estan fent cada dia.

Coneixem el diari «La Vanguardia» com també La Humanitat, i també els seus defectes. Nosaltres solament els diferenciem per ésser escrits l'un en espanyol i l'altre en català.

PEP

AMNISTIA

L'amnistia no fou una gràcia. Fou una reparació deguda als homes que si s'aixecaren en acutiu violenta contra un estat de coses denigrant, fou perquè era l'única sortida possible davant d'una situació imposada per un sector que detentava els ressorts del poder públic, prenent desvirtuar les essències de la democràcia republicana.

I aquests homes que, si tingueren equivocacions en la seva primera etapa de govern, mereixen que se'ls tingui en compte el seu sacrifici al desprendre's de tot per a defensar les essències de la República que es donà el poble en el memorable abril del 1931, deuen comprendre que no foren ells sols les úniques víctimes del bienni negre.

Queden a les presons molts altres que hi foren arrossegats per les circumstàncies de l'ambient, els qui no ho foren per venjances personals. Si fem balanç del segon bienni, ens trobem amb la persecució de les classes proletàries i esquerristes, amb el tancament sistemàtic de fàbriques i tallers i, com a conseqüència el llançament a la desesperació i a la misèria de milers de cases proletàries.

I, si per a resoldre la situació col·lectiva, no hi va haver més remei que prescindir de la legalitat, ¿què direm dels que, acorralats per la situació econòmica, no tingueren més remei que llançar-se per l'únic camí que en la màxima desesperació, mancats del més necessari, els quedava per a complir el precepte fonamental del dret a l'existència?

No, no poden oblidar la dura lliçó els homes que a les presons han conviscut amb els delinqüents dits «comuns».

No poden oblidar els tràgics quadres que

han presenciat a les presons. No poden oblidar el tràgic desconsol del presidari que es veu a presidir per no poder disposar a temps de la quantitat necessària per a «untar» a un funcionari judicial, o la desesperació i rancúria que s'acumula en l'ésser que, víctima d'una arbitrarietat policíaca o judicial, veu que no hi canvi de situació que rectifiqui o alleugeri la seva desgràcia immensescudada.

Que no es parli tampoc de revisió de processos ni d'altres fórmules per l'estil, ja que, ho sabem per experiència, quan un funcionari vol cometre una arbitrarietat procura donar-li a aquesta una aparença legal.

Vosaltres, el depositaris de la confiança del poble, vosaltres els ex-presidaris, penseu; ¿fóra just que una vegada reconeguda l'antijudicialitat de les mides dictades pels usurpadors del poder reconeguéssin tan sols la part d'aquestes mides que us atanyen i en mantindrieu d'altres pel sol fet de que no us afecten a vosaltres?

Per a rectificar, per a guarir en el possible els perjudicis irrogats a tants com a les presons ibèriques compleixen condemna arbitràriament imposada per les autoritats faccioses, per a donar probabilitats de redempció als que caigueren empesos per una situació anòmala s'imposa la concessió d'un ampli indult a tots els dits «delictes comuns» sense excepció.

Recordau el novembre del 1933 per a què us serveixi de lliçó. Penseu que dintre de pos temps tindrem que comparèixer davant del poble, en les properes eleccions municipals, i sobre tot penseu que a les presons no hi ha més homes de dreta que els encarregats de guardar-les i administrar-les.

A molts centres d'Esquerra hi ha la consigna: ESTAT CATALA combatre'l a mort.

Nosaltres, però, no temem res ni ningú. Tot el mal que ens havien de fer ja ens l'han fet.

Però ara que l'organització ha reprès d'una manera decidida la seva marxa ascendent, farem veure als nostres "enemics" qui som i del què és capaç una Joventut noble i decidida.